

ЗАКОН ПОТРЕБУЄ ЛЮДЕЙ, А НЕ МАШИН,
ЯКІ ВІНОСЯТЬ ВИРОКИ

Фердинанд фон Ширах — провідний німецький адвокат, що працює з кримінальними справами. Крім того, він один із найуспішніших німецьких письменників. Його твори читають у сорока країнах світу. Фон Ширах пише оповідання, спираючись на факти реальних злочинів і кримінальних розслідувань. «Покарання» — збірка з 12 історій, так чи інакше пов'язаних із судовим розглядом та роботою адвоката.

Чи завжди адвокат стовідсотково переконаний у невинуватості свого підзахисного? Важко сказати. Беручись за нову справу, ніколи не знаєш, хто перед тобою — жертва обставин чи вбивця. Жінка, що застрелила свого чоловіка. Мати, яка занапастила власну дитину. Чоловік, що систематично бив свою дружину. Є факти, докази та свідки на підтвердження злочину. І ви вже готові винести вирок. Проте не кваптеся передчасно звинувачувати й засуджувати. Навіть скривавлене знаряддя вбивства в руках людини ще не робить її вбивцею...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-6700-8

9 786171 267008

ФЕРДИНАНД ФОН ШИРАХ

ПОКАРАННЯ

ФЕРДИНАНД
ФОН
ШИРАХ

ПОКАРАННЯ

ТИ НІКОЛИ НЕ ЗНАЄШ НАПЕВНО,
ХТО ВИНЕН, А ХТО НІ

ПОКА
РАНИ
НЯ

FERDINAND
VON SCHIRACH

STRAFE

STORIES

ФЕРДИНАНД
ФОН ШИРАХ

ПОКА РАНИ НЯ

ЗБІРКА

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.112.2
Ш64

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Schirach F. von. Strafe : Stories / Ferdinand von Schirach. —
München : Luchterhand, 2018. — 192 p.

Переклад з німецької *Святослава Зубченка*

Дизайнер обкладинки *Аліна Белякова*

ISBN 978-617-12-6700-8
ISBN 978-3-630-87538-5 (нім.)

- © Ferdinand von Schirach, 2018
- © Depositphotos.com / liyavihola, Rangizzz, ilolab, STYLEPICS, slickspics, обкладинка, 2019
- © Hemirol Ltd, видання українською мовою, 2019
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

Коли тихо, відбувається найбільше.

Серен К'єркегор

Народна засідателька

Катаріна зростала у Верхньому Шварцвальді. Одинадцять ферм на висоті 1100 метрів, капличка й продуктова крамниця, яка працювала лише в понеділок. Вони жили в останній хаті, триповерховій садибі з гостроверхим дахом. То був батьківський дім її матері. За будинком починався ліс, ще далі — скелі, а тоді знову ліс. Вона була єдиною дитиною на все село.

Її батько обіймав посаду прокуриста на фабриці паперу, мати вчителювала. Обоє працювали в долині — у місті. Катаріна часто ходила після школи у фірму до батька. Їй тоді було одинадцять. Вона перебувала в офісі, коли він домовлявся за ціни, знижки чи терміни доставляння, чула всі його телефонні дзвінки, він пояснював їй окремі деталі стільки часу, скільки треба було, щоб вона все зрозуміла. На канікулах батько брав Катаріну із собою у від'їздення. Дівчина пакувала його валізи, викладала костюми й чекала в готелі на його

повернення з робочих зустрічей. У тринадцять років вона була на півголови вища за свого батька, росла дуже тендітною дівчиною, мала світлу шкіру й майже абсолютно чорне волосся. Батько називав її Білосніжкою й щиро сміявся, коли йому казали, що в нього дуже молода дружина.

Два тижні після того, як Катаріна відсвяткувала своє чотирнадцятиріччя, вперше в тому році засніжило. Було дуже світло й дуже холодно. У дворі перед домом лежав гонт, яким батько збирався підлатати дах іще до початку зими. Як і щоранку, вона поїхала з матір'ю до школи. Попереду їхала вантажівка. Мати за цілий ранок не зронила ні слова.

— Твій тато закохався в іншу жінку, — нарешті порушила мовчанку мати. На деревах лежав сніг, на скелях лежав сніг. Вони обігнали вантажівку. На її боці виднівся напис «Фрукти півдня», кожна буква іншого кольору.

— У свою секретарку, — додала мати.

Вона перевищувала швидкість. Катаріна знала секретарку, та завжди була дуже милою. Батько їй нічого не сказав. Ця думка її не полишала. Вона вп'ялася нігтями у свій портфель так сильно, що відчула біль.

Батько переїхав до будинку в місті. Відтоді Катаріна його більше не бачила.

Півроку по тому вікна маєтку загатили дошками, з крана спустили воду, від'єднали струм. Мати з Катаріною переїхали в Бонн. Там жили родичі.

Катаріні знадобився рік, щоб відучити себе від діалекту. Вона писала політичні статті до шкільної газети. Коли їй виповнилося шістнадцять, місцева щоденна газета надрукувала її перший текст. Вона уважно стежила за кожним своїм учинком.

Оскільки Катаріна найкраще склала випускні іспити, їй довелося виступати з промовою на випускному в актовій залі школи. Це не приносило задоволення. Пізніше, на вечірці, вона випила зайвого. Катаріна танцювала з однокласником. Поцілувавши його, відчула ерекцію крізь його джинси. Він носив окуляри в роговій оправі й мав постійно спітнілі долоні. Іноді вона думала про інших чоловіків, цілеспрямованих, дорослих мужчин, які крутилися довкола неї, сиплючи компліментами про її вроду. Утім, вони й надалі залишалися їй чужими, надто далекими від того, з чим вона зналася.

Молодик відвіз її додому. Вона задовольнилася його в машині, коли вони зупинилися перед її квартирою. У цей час Катаріна роздумувала над помилками у своїй промові.

Потім дівчина піднялася сходами нагору. У ванній кімнаті вона знову порізала зап'ястя ножицями для обрізання нігтів. На цей раз кровоточило сильніше, ніж зазвичай. Вона спробувала відшукати бинт. Пляшечки та тюбики попадали в умивальник. «Я зіпсований товар», — подумала тоді.

Після вступних іспитів Катаріна переїхала зі шкільною подругою до двокімнатної квартири й почала вивчати політологію. По завершенні другого семестру їй запропонували посаду студентки-асистента, на вихідних вона підробляла моделлю спідньої білизни для рекламних каталогів.

Під час четвертого семестру Катаріна пішла на практику до депутата ландтагу¹. Той був родом з Айфелю, його батьки мали там магазин модного одягу. Він став депутатом уперше. На вигляд він дечим нагадував старшу версію її дотеперішніх хлопців, ще досі зациклений на собі, більше хлопчисько, ніж мужчина, на зріст малий, але коренастий, обличчя кругле, приємне. Вона не вірила в його політичну кар'єру, але не обмовилася про це

¹ Ландтаг — парламент федеративної землі. (Тут і далі прим. перекл.).

ні словом. Під час поїздки до свого виборчого округу він представив її своїм друзям. «Він пишається мною», — так тоді подумала. За вечерею вони обговорювали його завтрашній виступ, він перегнувся через стіл та поцілував її. Тоді вони пішли до готельного номера. Він був настільки збудженим, що одразу ж кінчив. Через це почувався присоромленим, а вона намагалася його розрадити.

Катаріна не виїхала зі своєї квартири, хоча тепер майже завжди ночувала в нього. Іноді вони кудись подорожували, але ненадовго, адже він постійно був завалений роботою. Вона вкрай обережно вносила зміни в його доповіді, бо не хотіла його травмувати. Коли вони спали разом, він втрачав контроль над власним тілом. Це її зворушувало.

Закінчення навчання не святкувала. Своїм знайомим та сім'ї вона пояснила, що дуже втомилася. Її хлопець повернувся пізно з якогось заходу, вона вже була в ліжку. На ньому була краватка, яку вона йому подарувала. Він приніс пляшку шампанського, відкоркував її й запитав, чи Катаріна вийде за нього. Він стояв обіч ліжка. Вона не зобов'язана одразу відповідати, сказав він, тримаючи в руках бокал.

Цієї ночі вона пішла до ванної, сіла там на підлогу в душовій кабіні й увімкнула гарячу воду, яка лилася на неї так довго, що мало не обпекла шкіру. «Воно нікуди не зникне», — подумала вона. Катаріна знала це ще в школі. Тоді вона називала це фоновим радіаційним випромінюванням на кшталт мікрохвиль, які наповнюють Усесвіт. Вона тихо заридала, тоді їй дещо полегшало й вона відчула сором через свою поведінку.

— Нам треба буде наступного тижня відвідати моїх батьків, — сказав він за сніданком.

— Я не поїду, — відповіла вона.

Тоді Катаріна говорила про їхню свободу й про всі ті плани, які в них іще попереду. Говорила довго про всі ті речі, які не відповідали дійсності й не мали до них жодного стосунку. Спека літньої днини проникала крізь прочинене вікно, вона ж більше вже не розуміла, що правильно, а що — ні.

Якоїсь миті в неї більше не залишилося слів. Тож вона підвелася й прибрала стіл, на який він накрив. Почувалася зраненою, порожньою й дуже втомленою.

Вона знову лягла в ліжку. Коли почувала, як він плакав у сусідній кімнаті, встала й пішла до нього. Вони ще раз переспали так, начебто

це щось означало, хоча насправді це вже нічого не значило й не було жодною обіцянкю.

Після обіду вона спакувала свої речі до двох пластикових пакетів. Ключі від квартири залишила на столі.

— Я не та людина, якою хочу бути, — мовила тоді. Він навіть не глянув у її бік.

Вона пройшла повз університет, потім по випаленій траві у садку вийшла на алею й попрямувала вгору до замку. Сівши на лавочку, підібгала ноги. Взуття було дуже запарошене. Зелена патина надавала куполу на замковому даху особливого блиску. Вітер змінив напрямок на східний, набрав сили. Пішов дощ.

У її квартирі стояла задуха. Катаріна роздяглася, лягла на ліжку й одразу ж заснула. Прокинувшись, почула звуки дощу, вітру та дзвонів церкви неподалік. Тоді знову заснула, а коли прокинулася, було дуже тихо.

Катаріна пішла на роботу до однієї політичної фундації. Вона супроводжувала гостей під час конференцій — політиків, підприємців, лобістів. У готелях пахло рідким милом, за сніданком чоловіки закладали краватки за плече, щоб не забруднити їх. Цей період у її пам'яті залишився дуже розмитим.

Поступово ставало краще. Директор фундації побачив її обдарування: людям вона подобалася; оскільки ж сама вона воліла мовчати, то ті говорили більше, ніж самі того хотіли б. Директор зробив її своєю заступницею. Вона його супроводжувала, писала повідомлення для преси, давала свої поради чи пропонувала тактичні кроки. Директор стверджував, що вона дуже добра працівниця, Катаріна ж вважала себе не вартою уваги, певною авантюристкою, а свою роботу — незначущою. Під час поїздок вони іноді спали разом — так, начебто це частина обов'язків.

Після трьох років такої роботи почало боліти тіло. Вона й далі втрачала вагу. Коли в Катаріні був вихідний, вона була надто виснаженою, щоб з кимось зустрітися. Її обтяжували кожна зустріч, кожен дзвінок, кожен лист на електронну скриньку. Уночі телефон завжди був неподалік її ліжка.

У проміжку між двома конференціями їй вирвали зуб мудрості. У неї стався нервовий зрив. Оскільки вона не припиняла ридання, зубний лікар вколів їй заспокійливе. Воно ж виявилось надто сильним, тож Катаріна знепритомніла й отямилася вже в лікарні.

Вона підвелася. На ній була лише лікарняна сорочка, яка залишала спину відкритою. На

вікні висіла жовта фіранка. Згодом до палати зайшов психолог. Він був спокійний та делікатний. Катаріна довго з ним розмовляла. Він зауважив, що вона надто сильно реагує на інших, тож мусила б бути обережнішою сама із собою й збагнути, що й вона унікальна людина. Якщо продовжуватиме в тому ж дусі, можуть виникнути проблеми.

Тижнем пізніше Катаріна звільнилася з фундації.

Через чотири місяці після зриву їй зателефонував директор. Він питав, чи їй, бува, не полегшало. Одне підприємство в Берліні шукає прес-секретаря, тож він запропонував її кандидатуру. То молоді люди, якась ІТ-компанія. Можливо, її це зацікавить, у будь-якому разі він бажає їй щастя.

Вона знала, що знову мусить працювати. Дні втратили свій ритм. Тож зв'язалася з фірмою, а вже через тиждень вилетіла до Берліна. Вона вже не раз була в цьому місті, але знала лише урядовий квартал, конференц-зали та бари з кондиціонером.

Керівник фірми був молодший за неї, мав дуже білі зуби та голубі очі. Він показав їй, як працює застосунок, який розробила його компанія. Він провів їй екскурсію приміщеннями,

співробітники теж були дуже юними, більшість витріщалася на монітори.

Увечері в готелі Катаріна підсунула м'яке крісло до відчиненого вікна, зняла туплі й виклала ноги на підвіконня. Вогні світлофора освітлювали то червоним, то зеленим кольором дерева перед будівлею. У квартирі на другому боці вулиці спалахнуло світло, вона побачила книжкові полиці та картини, а на підвіконні між фіранками стояла біло-голуба ваза. Кімната пахла липами та каштанами, які росли перед вікном, та дизельним паливом таксі, що стояли внизу біля входу.

Наступного ранку вона полетіла назад. Катаріна думала про свого першого хлопця, про їхню подорож до Провансу, а тоді вздовж узбережжя й через Піренеї, аж до Іспанії. То була її перша велика поїздка. Потяг їхав повільно, зупинявся кожні півгодини на вокзалах, на яких ніхто не заходив і не виходив. Поля троянд та лаванди обабіч колії, країна, яскрава та дружня. Вона поклала голову на коліна свого хлопця. Так не могла бачити море, хоча добре знала, де воно було.

Коли літак приземлився, вона не вставала зі свого місця. Хтось їй сказав, що вона мусить покинути судно. Катаріна кивнула у відповідь. Прямуючи крізь зали аеропорту, змерзла. Вона

сіла в таксі, на панелі приладів були приклеєні фото жінки в хустці та хлопця у футбольній формі. Машина їхала через міст, Рейн широко розливався під сонцем.

Катаріна почала працювати в ІТ-компанії в Берліні. Робота проста: повідомлення для преси, інтерв'ю, іноді обід із клієнтами. Вона була єдиною жінкою на весь офіс. Якось вона побачила на моніторі одного зі співробітників своє фото — хтось припасував її голову до голого жіночого тіла. Час від часу один програміст намагався з нею фліртувати. Але вона нікуди не виходила. Їй було краще самій.

Лист обласного суду був надрукований на дружньому до довкілля папері. У ньому йшлося, що її викликають на п'ять років на посаду народної засідательки. Вона набрала зазначений у шапці листа телефонний номер і повідомила, що це якесь непорозуміння й що в неї на це немає часу. Чоловік з іншого боку лінії відчутно нудьгував. Вона може спробувати відмовитися від цих обов'язків. Його голос звучав так, начебто йому часто доводилося повторювати цю фразу. Вона може відмовитися від

служби, якщо є членом ландтагу, бундестагу, бундесрату чи Європарламенту¹. Або якщо вона лікарка чи медична сестра. Так сказано в законі про судоустрій, вона може там усе прочитати. Якщо ж вона й далі вважає, що має підстави для відмови, то може написати листа, і тоді суд, заслухавши прокурора, ухвалюватиме рішення.

Катаріна звернулася до юриста ІТ-компанії. Той сказав, що в неї нема шансів.

На перше ранкове засідання вона прийшла надто рано. Охорона перевірила її посвідчення. Їй не одразу вдалося відшукати потрібний зал. Вартовий прочитав її повістку, кивнув головою й відчинив нарадчу кімнату поруч із залом судових засідань. Вона повинна зачекати тут. Катаріна сіла за стіл. Згодом прийшов суддя. Вони поговорили про погоду й про її роботу. Суддя повідомив, що сьогодні слухатиме справу про завдання тілесних ушкоджень. Другий народний засідатель з'явився вже перед самим початком засідання. Він викладав в училищі. То була вже п'ята його справа, повідомив він.

¹ Бундестаг — парламент Німеччини, бундесрат — друга палата парламенту Німеччини, куди входять представники від кожної федеративної землі. Європарламент — парламент Європейського Союзу.

Кілька хвилин по дев'ятій вона зайшла крізь бокові двері до зали суду. Усі підвелися. Суддя повідомив, що судове засідання відкрито й що спершу до присяги запрошують народну засідательку. Тоді він голосно читав текст присяги, речення за реченням. Катаріна мусила їх повторювати, тримаючи при цьому піднятою праву руку. Перед нею лежав аркуш паперу з цими реченнями, надрукованими великим шрифтом. Опісля всі сіли. Обвинувачений сидів поруч свого захисника, вартовий читав газету. Глядачів не було.

Суддя привітався з адвокатом і прокурором. Він запитав обвинуваченого, коли той народився й де зараз проживає. Чоловік останні чотири місяці провів у слідчому ізоляторі. Секретарка все записувала до протоколу. Вона сиділа обіч Катаріни, її почерк був нерозбірливим.

Жінка-прокурор підвелася й зачитала обвинувачення. Чоловік навмисно завдав тілесних ушкоджень своїй дружині. Захисник обвинуваченого повідомив, що його клієнт поки «не бажає вступати в дебати». Суддя попросив вартового запросити жінку-свідку.

Свідка сіла, поклавши свою сумочку на підлогу. Вона не зобов'язана свідчити, адже є дружиною обвинуваченого, та все ж, якщо вона

таки вирішить давати свідчення, то вони повинні бути правдивими, проінформував її суддя.

— Усе сталося через жовту записку, — сказала жінка.

Її чоловік писав їй записки. Він так робив уже багато років. У нього в кишені завжди була пачка цих жовтих папірців, які можна було наклеювати. Він писав у записці, що вона мусить зробити, поки він буде на роботі. На посуд клеїв записку «ПОМИТИ», на одяг — «ПОЧИСТИТИ», на холодильник — «СИР» або ще щось, що їй треба було придбати. Він усюди розклеював ті жовті папірці. Якоїсь миті вона не змогла більше цього терпіти. Жінка сказала чоловікові, що більше не може зносити ці жовті листочки, адже сама знає, що їй робити. Але він не відреагував і далі наклеював записки. Він, працюючи цілий день, теж повинен дбати про господарство, казав він.

— Дурна, мов пень, — то були його улюблені слова стосовно неї. Вона ні на що не здатна, повторював він щодня, ні на що не здатна.

Вона не могла народити дитину — цим він дорікав їй раніше. Вона носила цей біль багато років. А згодом звиклася, та й він зараз воліє про це мовчати.

Літо вони майже завжди проводили за містом, а саме в маленькому дачному містечку

між автобаном та аеропортом. У них там був будиночок. Навіть про сад йому доводиться піклуватися, казав він їй. Лише раз вона «самостійно» купила на фермерському базарі сині квіти й посадила їх у садку. Він їх виполов. З його слів, вони туди не пасують.

Суддя гортав акти. Її чоловіка засуджували вже чотири рази, адже він її бив. У лікарні одразу ж викликали поліцію. Востаннє вдарив її веслом надувного човна. Тоді його засудили умовно. Саме тому під час слухання цієї справи він перебував під арештом, адже якщо його визнають винним, то умовне покарання можна буде скасувати.

— Знаєте, коли він вип'є, то більше сам не свій, — сказала його дружина. — Він добрий чоловік, але пияцтво, воно його зіпсувало.

Того дня, коли, власне, сталися події, які розглядав суд, вони смажили м'ясо в саду. У гості прийшли сусіди. Вони виклали на гриль ковбаски. Її чоловік сидів разом із сусідами за столиком на вулиці. Вони спілкувалися й пили пиво. Вона ж пішла на кухню по хліб. Тоді знову повернулася до гриля. Сталось «якось дивно». Жінка слухала, що говорив її чоловік, але раптом втратила інтерес до ковбасок. Вона бачила, як вони лопали, як жир крапав на вугілля й м'ясо підгоряло. До неї підійшов чоловік

і почав кричати, що вона не здатна навіть по-смажити м'ясо на грилі, а тоді вдарив її рукою в потилицю. Та їй було байдуже, вона не реагувала, їй просто все було абсолютно байдуже. Тоді він кóпнув ногою гриль. Вугілля висипалося й обпекло їй ногу та ступню. До лікарні її відвезли сусіди. Чоловік її не супроводжував. На місці опіків залишилися незначні рубці.

— Нічого страшного, — констатувала жінка.

Суддя зачитав уголос рапорт про надання першої допомоги в лікарні. Так, усе правильно, підтвердила жінка. Тоді суддя запитав іншого засідателя й Катаріну, чи в них, бува, нема запитань до жінки. Інший народний засідатель заперечно похитав головою. Катаріна зблідла, їй було страшно, її голос міг її зрадити.

— Про що ви думали, коли вам усе було байдуже? — запитала Катаріна.

Жінка підвела голову й глянула на неї. Їй знадобився певний час.

— Про нашу машину, — відповіла вона.

То було їхнє перше авто. Вони тоді ще були дуже юними, тільки-но шість місяців, як одружені. Вони купили вживане авто в одного торговця. Машина була для них надто дорогою, тож вони взяли позику. Голубий «фольксваген жук» з люком на даху та хромованим бампером. Першого дня вони разом мили його на

заправці, пілососили й полірували лак. Опісля пішли спати, а наступного ранку стояли поруч біля вікна їхньої квартири й дивилися на автомобіль, що внизу на вулиці вилискував на сонці. Він обійняв її плечі. Про це вона тоді думала. Вона хотіла, щоб у нього все було добре, хотіла, щоб у нього було гарне життя, хотіла жити для нього.

Катаріна глянула на жінку, а жінка — на Катаріну. Катаріна заплакала. Вона плакала, бо історія свідки була її власною історією, бо вона розуміла життя жінки, бо самотність проникла до всіх справ. Ніхто більше не брав слова.

Адвокат підвівся. Він спокійно повідомив, що вимушений подати *невідкладну заяву*. Суддя кивнув. У суді оголосили перерву на годину.

У нарадчій кімнаті суддя повідомив, що адвокат заявив про відвід Катаріни через *підозру наявності упереджених думок*. Якщо таку заяву задовольнити, то вся справа лопне, адже заміни засідателям немає. Суддя сів за стіл. У цю мить він виглядав дуже втомленим.

Чи могла б вона вибачитися, запитала Катаріна, адже їй дуже прикро.

— Це не допоможе, — сказав суддя. — Ідіть випийте кави й заспокойтеся.

Катаріна разом з іншим засідателем пішли до судової їдальні. Таке буває, сказав інший засідатель, їй не треба себе в чомусь обвинувачувати. Хтось поставив тарілки та горнятка на стіл-візочок.

— Я не можу тут залишатися, — мовила Катаріна.

Вони попрямували сходами та коридорами, а тоді вийшли на вулицю.

Коли судове засідання продовжили, адвокат підвівся й зачитав свою заяву. Суддя теж має право на почуття та на їх прояв, сказав він. Адже закон потребує людей, а не машин, які виносять вирок щодо вини. Але засідателька, якій оголошено відвід, реагувала надто емоційно. Для об'єктивної третьої сторони вона видається не зовсім нейтральною, віддаленою чи незаангажованою. То була складна заява. Адвокат цитував багато постанов суду. Знову й знову він називав Катаріну *народною засідателькою, якій оголошено відвід*.

У нарадчій кімнаті Катаріні довелося писати пояснювальну записку, три-чотири речення. Вона повинна сама пояснити, чи може бути об'єктивною, сказав суддя. І писати треба правду. Сонячне світло проникало крізь високі вікна. Інший засідатель пив каву з пластикового стаканчика.

Адвокат має рацію, написала Катаріна, вона не може бути об'єктивною.

Рішення про арешт обвинуваченого скасували, його звільнили. Чотири місяці по тому він завдав своїй дружині удару молотком у голову. Вона померла на шляху до лікарні. Газети опублікували її фото.

Катаріна написала довгого листа до Міністерства юстиції. Вона хотіла, щоб її викреслили зі списку народних засідателів і звільнили від несення цього почесного обов'язку.

Суд відхилив її прохання.

Не той бік

До берега озера від зупинки трамвая було недалеко. Вони мали намір провести там день. Спершу почули лише гудіння мух.

— Зупинися, — сказав він і взяв її за руку.

Чоловік лежав обличчям до землі. Ніхто не кричав, і нічого не відбувалося. Спека й далі стояла, вигоріла трава, вітер. Тільки окремі деталі ставали гострішими: злипле чорне волося мертвого та мухи, які були синьо-зеленого кольору й дуже прудкими.

* * *

Раніше Шлезінгер був добрим адвокатом.

— Захист клієнта в кримінальному процесі, — любив повторювати, — це боротьба Да-вида з Голіафом.

Він завжди вірив у те, що обирає правильну сторону. Тривалий час справи йшли добре. Він заснував власну контору, був успішним, йому довіряли все більші справи. Та якось він

захищав чоловіка, якого обвинувачували в насиллі стосовно власних дітей. Його виправдали, адже доказів для обвинувального вироку було недостатньо. Чоловік поїхав додому, де запах свого дворічного сина в пральну машину й запустив її.

Шлезінгер почав пиячити. Але в нього був багатий досвід, він знав суддів та прокурорів, тому довго на це не звертали уваги. У перервах між судовими засіданнями він випивав у туалеті з маленьких пляшечок трав'яні настоянки. Він брехав своїм клієнтам, казав, що зможе їх «відмазати», добитися для них виправдання чи м'яких вироків. Ті йому вірили й платили гроші, адже він здобув собі колись добре ім'я, до того ж вони залюбки вірили кожному, хто обіцяв їм свободу. Шлезінгер не випишував квитанцій та не сплачував податки. Коли в процесі щось ішло не так і покарання було надто суворим, він закидав своїм клієнтам, що ті, мовляв, самі винні, адже не повідомили йому всіх подробиць. Певний час йому вдавалося так триматися на плаву. Але з якогось моменту до нього перестали звертатися, адже він програв надто багато процесів і вже із самого ранку тхнув алкоголем.

Дружина Шлезінгера довго все це терпіла. Коли ж нарешті сказала, щоб він покинув її

дім, він поставився до цього з розумінням. Обоє дітей залишилися з матір'ю. У ході процесу розлучення він не обвинувачував нікого у своєму провалі. Це було не в його стилі.

Він заробляв на життя дрібними справами про ворожнечу між сусідами, бійки в барах чи збут наркотиків — його клієнтами були вуличні дилери, які тримали в роті пакетики з героїном і намагалися їх проковтнути, коли їх переслідувала поліція. Вечори він проводив у брудному китайському ресторані. Майже щоночі сидів там у службовому приміщенні й грав у карти. Раніше він захищав людей з ігromанією, нервових, дуже вразливих, які ніяк не хотіли дорослішати. Тепер він розумів, чому вони почувалися впевнено лише за ігровим столом. Тут панували чіткі та прості правила, і, поки тривала гра, на цілому світі існували лише ця кімната й карти.

У китайців за столом завжди сиділи один-два професійні гравці. Шлезінгер знав, що в нього немає шансів на виграш. Коли ж пізніше він усе чітко розумів або ж дуже напивався, то усвідомлював, що він став таким же, як й інші залежні люди: він хотів програвати.

Раніше Шлезінгер мав добрий вигляд і був популярним серед жінок. Зараз же до нормальної ваги йому бракувало п'ятнадцяти кілограмів,

а костюми на ньому висіли. Він спав на дивані в канцелярії, а душ брав у крихітній ванній кімнаті позаду офісної кухоньки. Секретарку звільнив. Він уже давно вважав себе втраченою людиною.

Шлезінгер досі перебував у списку адвокатів, який був у слідчих суддів. Кожні три місяці він виходив на обов'язкове чергування. Він тоді мусив бути досяжним за будь-яких обставин на той випадок, коли затримують когось, хто не знає інших адвокатів і звернеться до нього. Здебільшого мобільний мовчав, але якщо таки дзвонив, то це були дрібні справи, які не приносили грошей. Але цієї ночі сталося інакше. Суддя повідомив телефоном, що йдеться про вбивство. Обвинувачену підозрювали в тому, що вона застрелила свого чоловіка. Він, суддя, дав дозвіл на арешт через убивство ще два дні тому. Обвинувачену затримали вчора й годину тому привели до нього. Вона потребує захисника, якого може запропонувати суд. Шлезінгер сказав, що зараз приїде, і поклав слухавку.

Він кинув оком на годинник. Було пів на другу ночі. Він заснув в одязі. Сорочка засипана сигаретним попелом, на підлозі розкидані порожні пляшки. Він попрямував у ванну, де взяв

холодний душ. На дні шафки для одягу Шлезінгер знайшов штани. Свіжої сорочки не було, тож він одягнув лише светр-водолазку. У «Макдональдсі» за два будинки від його канцелярії купив каву в картонному стаканчику, зловив таксі й поїхав на вулицю Турмштрассе, де розташовувався кримінальний суд.

Шлезінгер знав суддю вже двадцять років. Поки чекали, говорили про колишні провадження. Суддя скаржився, як і щоразу: поліція приводить обвинувачених до нього виключно серед ночі.

— Ідіть до жінки, пане Шлезінгер, — сказав суддя, — а тоді все між собою вирішимо. Мені здається, що в цієї справи немає перспектив. Ось, візьміть ордер на арешт і поговоріть з нею.

Вартовий пропустив Шлезінгера крізь низькі двері, а тоді попрямував з ним донизу крутими та вузькими сходами. Під будівлею суду пролягав величезний лабіринт погано освітлених ходів, які поєднували в'язницю із залами судових засідань. В органах юстиції це місце називали *катакомбами*. Вартова відчинила одну з камер тимчасового тримання, повітря там було затхлим, смерділо потом, їжею та холодним димом сигарет. Затримані обписали стіни

обсценними малюнками та висловлюваннями різними мовами. Шлезінгер знав це приміщення та й усю ситуацію. Він проходив крізь це вже сотні разів.

Він представився жінці й сів. З ордера на арешт він знав, що їй 43 роки. Очі світло-зелені, вбрана була в бежеве плаття та чорні туфлі.

— Я не вбивала свого чоловіка, — промовила вона з інтонацією, немов говорила про погоду.

— Добре, але, на жаль, це нічого не вирішує, — відповів Шлезінгер. — Питання в тому, чи прокуратура назбирала достатню кількість доказів, щоб переконати суд.

— Мені можна йти додому? — запитала жінка.

«Їй тут не місце, — подумав Шлезінгер, — як, зрештою, й усім іншим».

— Боюся, ні. Суддя позавчора отримав акти й видав ордер на ваш арешт. Саме тому вас затримали. Він зараз запросить нас до себе, там прочитає ордер на арешт і запитає вас, чи маєте що на це відповісти. Якщо ви не зможете одразу ж спростувати підозру, то до початку судового процесу перебуватимете в слідчому ізоляторі.

— А що я повинна сказати судді?

— Спершу нічого. Ми не знаємо, які докази в слідства. Як тільки в мене будуть дані, відвідаю вас в ізоляторі. Ми все розглянемо, а тоді

подумаємо, що можна зробити. Станом на зараз кожне ваше речення — ризик. Ви щось говорили поліції?

— Так, я розповіла поліцейським усе, що знаю. Я не винна.

Жінка глянула на Шлезінгера й усе зрозуміла.

— Напевно, усі так кажуть.

— Так, усі. І це тут не викликає ні в кого жодних емоцій.

Вони говорили, поки до камери не зайшов вартовий і повідомив, що їхній час вийшов.

Суддя запитав ім'я жінки, тоді зачитав ордер на арешт і свідчення стосовно обвинуваченої. Говорив монотонно й швидко.

— Труп вашого чоловіка знайшли двоє молодих людей біля озера, — сказав він. — Його вбили пострілом у потилицю. Пістолет лежав біля вбитого. Чи куля в голові вашого чоловіка була випущена з цього пістолета, поки не встановлено, але попередній огляд зброї дає підстави так вважати. Згідно з вашими свідченнями поліцейським, пістолет належить вам. Ви отримали його в спадок від батька. На виявленій зброї, на кулях у магазині та на гільзі в траві були ваші відбитки пальців. Слідчі опитали ваших сусідів. Усі повідомили, що ви та ваш

Зміст

Народна засідателька	7
Не той бік	26
Сонячний день	53
Лідія	60
Сусіди	71
Коротун	82
Дайвер	97
Смердюк	111
Будиночок біля озера	118
Суботник	138
Теніс	169
Друг	177

Літературно-художнє видання

ШИРАХ Фердинанд фон

Покарання

Збірка

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *І. М. Давидко*
Художній редактор *А. В. Белякова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 19.06.2019. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 10,08.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51. Тел.: + 3 8 057 717 53 57

Ширах Ф. фон

Ш64 Покарання : збірка / Фердинанд фон Ширах ;
перекл. з нім. С. Зубченка. — Харків : Книжковий
Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 192 с.

ISBN 978-617-12-6700-8

ISBN 978-3-630-87538-5 (нім.)

Чи завжди адвокат стовідсотково переконаний у невинуватості свого підзахисного? Важко сказати. Беручись за нову справу, ніколи не знаєш, хто перед тобою — жертва обставин чи вбивця. Жінка, що застрелила свого чоловіка. Мати, яка занастила власну дитину. Чоловік, що систематично бив свою дружину. Є факти, докази та свідки на підтвердження злочину. І ви вже готові винести вирок. Проте не кваптеся передчасно звинувачувати й засуджувати. Навіть скривавлене знаряддя вбивства в руках людини ще не робить її вбивцею...

УДК 821.112.2